

Дозвілля молоді Усна народна творчість

Зрубав хлопець калиноньку та зробив сопілку,
її голос калиновий причарував дівку.

Ой ніхто так не заграє, як Іван, весело,
Іванкову сопілочку чути на все село.

Сопілочко калинова, мала та тоненька.
Чую тебе з полонини, така-сь голосненька.

Сопілочка калинова, ясенове денце,
Не сопілка тото грає, а любкове серце.

Ой де тота сопілочка, де тота, де тота,
Що ми зночі пищалала коло мого рота?

В сопілочку калинову або із явора
Заграєш ми, мій миленький, коли буду хвора.

Ой бодай ся розколола сопілочка тота,
Що так сумно сопілкала коло мого плота.

Ой бодай ся розколола сопілка верчена,
Через тоту сопілочку ходжу засмучена.

Ой заграю у сопілку та півкну в листочок,
Вчує любка, зрозуміє: йде її любочок.

Ой заграю у сопілку, заграю, заграю,
Вчує мене моя любка, що живе на плаю.

Сопілочка калинова з шістьма воронками
Тверду любов ізчинила, любку, межі нами.

Сопілочка калинова, з черешні оброчки,
Ой у любка до сопілки золотенькі ручки!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/usna_narodna_tvorchist/dozvilla_molodi